

ה"ת 1797/10/18 - חירי אבו סולב נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום ברחובות

ה"ת 1797-10-18 אבו סולב נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת-חיימוביץ
מבקש חירי אבו סולב
נגד מדינת ישראל
משיבה

החלטה

לפני בקשה להחזרת תפוס, לפי סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש), תשכ"ט- 1969 (להלן: "הפקודה") של רכב מסוג טויוטה שמספרו 6380862 (להלן: "התפוס"/"הרכב"), לרשות המבקש.

רקע

1. כנגד המבקש ונאשם אחר (להלן: "האחר") הוגש כתב אישום המייחס להם ביצוע עבירות פריצה לבניין שאינו דירה ובצוע גניבה בצוותא חדא, פריצה לבניין שאינו דירה או בית תפילה בצוותא חדא, היזק לרכוש במזיד בצוותא חדא והחזקת מכשירי פריצה.

על פי המתואר בכתב האישום, ביום 8.9.17 בשעה 1:17 לערך הגיעו המבקש והאחר ברכב לבניין משרדים כשברכב צויד כגון כפפות צמר, 2 פנסים פלייר פטנט ולום.

בעוד המבקש ממתיין בסמוך נכנס האחר לבניין, פרץ את הדלת במקום עם לום, פרץ דלת נוספת של בית העסק, תוך גרימת נזק למשקוף ונכנס למשרד. בהמשך ניגש האחר למשרד נוסף ופרץ את דלתו בעזרת לום, עקר כספת שהייתה מקובעת לרצפה באמצעות ברגים, והכילה צ'קים רבים, הסכמי שכירות וערבויות, עזב את המקום כשהוא נוטל את הכספת עמו ותוך שהוא עוקר את הדלת ממקומה.

המבקש רץ לעבר האחר נטל את הכספת לידי והשניים התרחקו מהמקום.

2. ביום 8.9.19, ובטרם הוגש כתב אישום כנגד המבקש, נתפס כלי הרכב האמור על ידי המשטרה וטרם שוחרר.

3. יצוין, כי ביום 28.2.18 הוגש כתב האישום בתיק אך ביום 7.5.18 הוגש כתב אישום מתוקן הכולל הודעה על כוונת המשיבה לבקש את חילוט הרכב בהתאם לסעיף 39 לפקודה.

טיעוני הצדדים בתמצית

4. לטענת המבקש אין ראיות לכאורה הקושרות את המבקש למיוחס לו בכתב האישום. אין כל ראיה הקושרת בין הרכב לביצוע העבירה, משכך לא עומדת למשיבה ברף הראייתי הנדרש לתפיסת הרכב.
- עוד נטען, כי המשיבה מחזיקה ברכב ללא סמכות משצו התפיסה לא הוארך.
5. המשיבה בתגובתה לא התנגדה להשבת הרכב אך ביקשה לקבוע תנאים שיבטיחו את יכולתה לחלטו בתום ההליכים. המשיבה לא חלקה על כך שכתב האישום הוגש 3 שבועות לאחר חלוף 180 ימים ממועד תפיסת הרכב ולא חלקה על כך שלא הוגשה בקשה להארכת התפוס. לשיטתה, העובדה שכתב האישום המתוקן, במסגרתו ביקשה המשיבה לחלט את הרכב, הוגש בשלב מאוחר יותר לא מעלה ולא מוריד בשים לב למועד הגשת כתב האישום המקורי.
6. ב"כ המבקש בתשובתו שב על טענתו להעדר ראיות לכאורה ולהעדר זיקה בין הרכב לביצוע העבירה.
7. במהלך הדיון שהתקיים בפניי חזרו הצדדים על טענותיהם. בין הצדדים התגלעה מחלוקת לגבי שווי הרכב. ב"כ המאשימה טענה ששווי הרכב הוא ₪ 79,000 וזאת בהתבסס על מחירון לוי יצחק, בעוד ב"כ הנאשם ביקש לקבוע ששווי 50,000 ₪ בהתבסס על פרסומי מוכרים באתר יד 2. ב"כ המשיבה ביקשה, להעמיד את סכום ההפקדה על 30% משווי הרכב, ולחלופין לקבוע סכום שלא יפחת מ- 15% תוך קביעת התחייבות בשיעור גבוה.
8. ב"כ המשיבה טענה, כי די בהגשת כתב האישום על מנת שזה יהווה בסיס להארכת התנאים בהם מוחזק הרכב מבלי להיזקק לבקשה נוספת. בשלהי טיעוניה ביקשה בעל פה להורות על הארכת התנאים להחזקת התפוס.

דין והכרעה

א. ראיות לכאורה

9. כידוע, המבחן לקיומה של ראיה לכאורה הוא, האם "טיבה של הראיה - על רקע מכלול הראיות כולן המצוי בשלב זה - הוא כזה שקיים סיכוי סביר לכך שאותה ראיה תהפוך בסוף ההליך הפלילי לראיה רגילה אשר על פיה, היא לבדה או בהצטרפה לראיות פוטנציאליות אחרות, ניתן יהיה לקבוע כנדרש את אשמתו של הנאשם". (בש"פ 4180/13 פלוני נ' מדינת ישראל (04.07.13) ובש"פ 8087/95 שלמה זאדה נ' מדינת ישראל (15.07.96)).

10. לאחר שמיעת טיעוני הצדדים, עיון בחומר החקירה ובחינת הראיות בכללותן, מצאתי כי לעת הזו, די בקיומן של

הראיות שאפרט להלן כדי לגבש את התשתית הראייתית הגולמית שיש בה כדי להצביע על מעורבותו של המבקש במיוחס לו בכתב האישום ומשום כך קיים פוטנציאל לחילוט הרכב המעורב בביצוע העבירה.

האחר בחקירתו מיום 16.8.17 מסר, כי הדברים שנתפסו ברכב שייכים למבקש. לדבריו, הוא עובד עם המבקש בשמירה מזה כ- 7 חודשים. המבקש הוא שמשלם לו. הוא נמצא שם מדי יום והמשמרת שלו היא מהערב עד הבוקר. לדבריו טרם שנעצרו על ידי השוטרים המבקש בא אליו לעבודה והם ישבו שם עד שעה 2:00 ואז היו בדרכם הביתה. לדבריו מהשעה 16:00 ועד השעה 2:00 היו השניים יחדיו (שורות 26-31). לדבריו המבקש התקשר אליו והציע לו לנסוע הבית (שורה 38).

הם עזבו את המקום מוקדם אף שהיו אמורים לשמור עד הבוקר "כי הייתי רוצה ללכת הביתה מוקדם, גם חירי היה רוצה ללכת הביתה מוקדם" (שורה 43). גרסה זו תמוהה שכן תפקידם הוא שמירה על משאיות במקום ולא ייתכן שיעזבו את מקום העבודה ללא שמירה בטרם הסתיימה המשמרת שלהם.

לדברי האחר לא היה שום אירוע חריג בגינו הוא והמבקש עזבו את המקום בטרם הסתיימה העבודה אלא כדי ללכת לביתם. המבקש לא סיפר לו על משהו שקרה במשפחתו.

האחר הכחיש קשר לפריצה ולאדם שמצולם במצלמות האבטחה.

המבקש בחקירתו מיום 16.8.17 מסר, כי הרכב שלו וכן הדברים שנמצאו בתוך הרכב והם משמשים אותו לפירוק משטחים. הוא עובד בשמירה בלילה ואביו מגיע ביום חמישי ומחליפו במהלך כל סוף השבוע.

האחר הוא בן דודו והוא הגיע אליו לעבודה בשעה 21:00 לערך. המבקש לא יודע אפה עובד האחר והם ישבו כל הלילה יחד עד השעה 2:00 (שורות 31-33 ושורות 60-61).

טרם שהאחר הגיע אליו לעבודה אישתו התקשרה למסור לו שאמו הולכת לניתוח דחוף ולכן רצה לנסוע לבית החולים לבקרה (שורות 34-35).

אביו של המבקש בעדותו מיום 16.8.17 מסר, כי בנו עובד בשמירה עד לשעה 6:00 בבוקר ולאחר מכן בייצור. הוא מחליף את המבקש בשמירה מיום חמישי ולאורך כל סוף השבוע. לדברי האב "מישהו חייב להיות שם עד הבוקר, אני או הבן שלי" (שורה 21), כך שלא ניתן לעזוב את עמדת השמירה עד השעה 6:00 בבוקר. המבקש היה אמור להיות בעבודה עד השעה 6:00.

הכחיש שהאחר עובד איתם בשמירה. המבקש לא עדכן אותו שהוא עוזב את העבודה מוקדם ולא ברור לאב מדוע עזב את העבודה לפני סיום שעות העבודה.

המעסיק של המבקש בעדותו מיום 9.8.17 מסר, שהמבקש עובד אצלו כשומר על המשאיות מהשעה 20:00 ועד השעה 6:00 בבוקר. הוא שוחח עם המבקש בערב והם קבעו שהוא יגיע בבוקר לתת לו את המשכורת. הוא מעסיק רק את המבקש ולא אדם אחר.

במקבץ הסרטונים ניתן לראות אדם הפורץ למקום עם לום, נוטל את הכספת ויוצא עמה מהמקום, לאחר מכן הוא חובר לאדם נוסף וביחד הם בורחים רגלית.

אכן בסרטונים אין אינדיקציה למעורבות רכב כלשהו ובוודאי לא הרכב שנתפס. יחד עם זאת, השניים נתפסו ברכב יחדיו על ידי שוטרים שהקימו מחסומים באזורים הסמוכים למקום ההתפרצות. גרסת השניים לגבי נסיבות נסיעתם ברכב בשעה שבה המבקש אמור להיות בעבודתו, עזיבתם את מקום העבודה באופן פתאומי מבלי שהמבקש דיווח על כך לאיש, הימצאות כלים שעשויים לשמש לביצוע העבירות, כל אלה יש בהם לקשור הרכב בראיות נסיבתיות לביצוע המיוחס למבקש והאחר בכתב האישום.

11. בשלב זה אין בית המשפט בוחן את מהימנות העדויות ומשקלן של הראיות אלא בחינה גולמית ועל כן לא מצאתי לעשות אבחנה בין עניינו של המבקש לאחר. הראיות בתיק הן ממילא נסיבתיות ונבחנות ככאלה ואין להפחית ממשקלן רק בשל שאין מדובר בראיות ישירות להוכחת ביצוע העבירות. כתב האישום מייחס להם ביצוע העבירו בצוותא. נוכח גרסת המבקש והאחר, כי שהו יחדיו משעות הערב ועד שנתפסו על ידי המשטרה, לא מצאתי לעשות אבחנה ביניהם לעת הזו.

12. לאור מקבץ הראיות שלעיל, קיימות ראיות נסיבתיות הקושרות את המבקש למיוחס לו בכתב האישום. הרכב שלא נצפה בזירת האירוע אך נמצאו בו כלים העשויים לשמש לפריצה, בין היתר הלום שנתפס שייתכן שהוא הלום ששימש לביצוע העבירה, אם כי הדברים אינם חד משמעיים. הסבריו של הנאשם, כי הכלים שנמצאו משמשים אותו לעיסוק כשר ואינם קשורים למיוחס לו כתב האישום יתבררו בתיק העיקרי, אך לעת הזו אין לומר, כי אין בראיות לעיל כדי לקשור בין הרכב ומה שנתפס בו למיוחס למבקש והאחר בכתב האישום.

13. משקבעתי קיומן של ראיות לכאורה אעבור לבחון השאלה האם מתקיימת עילת תפיסה, במידה וכן- האם ניתן להורות על שחרור כלי הרכב בחלופת תפיסה.

ב. העילה לתפיסת כלי הרכב וחלופת התפיסה

14. סעיף 32 לפקודה מקנה לשוטר סמכות לתפוס חפץ "אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה".

15. סעיף 34 לפקודה שכותרתו "מסירת התפוס לפי צו" קובע כך:

"על פי בקשת שוטר שהוסמך לכך על ידי קצין משטרה בדרגת מפקח משנה או בדרגה גבוהה מזו דרך כלל או לעניין מסוים, או על פי בקשת אדם התובע זכות בחפץ, רשאי בית משפט שלום לצוות כי החפץ ימסר לתובע הזכות או לאדם פלוני, או שינהגו בו אחרת כפי שיוורה בית המשפט- הכל בתנאים שייקבעו בצו".

16. תפיסת נכסים בהתאם לסמכות הנ"ל יכולה להתבצע למגוון תכליות; תפיסה למטרת מניעה עתידית של ביצוע עבירות; תפיסה למטרת חילוט; ותפיסה לצורך הצגת החפץ כראיה בבית המשפט (בש"פ 342/06 **חברת לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל**, (12.3.2006)).

17. ההלכה הפסוקה מלמדת, כי התניית שחרור תפוס בהפקדת סכום מזומן או ערבות בנקאית הנה דבר שבשגרה.

כך נקבע בבש"פ 2224/15 **מידברג נ' מדינת ישראל**, (2.4.15, עמוד 5) "**כידוע, התכלית העומדת בבסיס הטלת ערבויות על שחרור רכב תפוס ("חלופת תפיסה") היא הבטחת האפשרות לחילוט העתידי**".

וכן בבש"פ 5550/08 **שמעון נ' מדינת ישראל** (8.7.08, סעיף 6), שם נקבע כי "ככל שאין לזלזל ביתר הערבויות אשר הוטלו על העורר, האפקטיביות שלהן פחותה בהרבה מזו הטמונה בהפקדת כסף מזומן או בהפקדת ערבות בנקאית, ומשכך, **יש צורך בקביעת סכום הפקדה משמעותי אשר יוכל להבטיח את חילוטו העתידי של הרכב**".

בעניין לרגו קבע בית המשפט העליון, כי ככל שתכלית התפיסה נותרה בעינה אזי במאזן השיקולים "**יש לבחון האם ניתן באיזון ראוי להשיג את מטרת התפיסה תוך פגיעה פחותה בבעל הקניין בנכס, תוך החלת "חלופת תפיסה" שתגשים כראוי את האינטרסים השונים הפועלים בעניין זה**" (עמ' 12).

18. תכליות התפיסה של כלי הרכב בבקשה שבפניי הינה לצורך חילוט בתיק העיקרי ואת אלה יש לאזן מול זכותו הקניינית של המבקש והפגיעה הכלכלית הנלווית לתפיסה.

19. כאמור ככל שמדובר בתפיסה למטרת חילוט ניתן להורות על שחרור התפוסים בתנאים שיקבע בית המשפט להבטחת תכלית זו.

20. המשיבה לא ביקשה בשום שלב להאריך את התפוס, לא בטרם הגשת כתב האישום, לא עם הגשתו, לא בעת הגשת כתב האישום המתוקן, לא לאחריו ואפילו לא לאחר שהוגשה הבקשה שבפניי. בקשה בעל פה בשלהי הדיון אינה ראויה, משהייתה בפני המשיבה תקופה העולה על שנה להגיש הבקשה להארכת התפוס. המבקש אמנם לא עתר להורות על שחרור התפוסים בחלוף התקופה אך המשיבה אינה יכולה להיבנות מכך ועליה לפעול להגשת בקשה על מנת לפעול כדין.

21. יחד עם זאת, גם במקרה של מחדל מצד המשיבה על בית המשפט לערוך איזונים בין האינטרסים המתנגשים. כבר נקבע בפסיקה, כי ניתן להאריך התפוס בדיעבד, וכי האמור בסעיף 35 לפקודה אין משמעו החזרה אוטומטית של התפוס בתום 180 ימים (בג"צ 2393/91 **פרידנברג נ' סוקולוב ואח'** (4.8.91) בש"פ 4971/08 **ויסמן נ' מדינת ישראל** (28.10.08)).

אל מול טעות המשיבה בבקשה להארכת התפוס יש האינטרס הציבורי שעניינו חילוט של חפץ ששימש לביצוע עבירה. שחרור התפוס יפגע באינטרס הציבורי הגלום בהרתעה הטמונה בחילוט.

בשים לב לכך שהמשיבה לא עתרה להאריך התפיסה במשך תקופה ארוכה, יש להפחית משיעור ההפקדה ולאזן זאת בערובה הולמת.

22. הצדדים נחלקו בשאלת שוויו של הרכב. מקובלת עלי עמדת ב"כ המשיבה, כי מחירו של הרכב הוא ₪ 79,000 על פי המחירון שהוצג ולא מצאתי שיש לקבוע את שווי הרכב בהתאם להצעות מכירה אקראיות באתר יד 2.

23. ב"כ המבקש ביקש לקבוע הפקדה בשיעור סמלי בשים לב להכנסותיו הדלות של המבקש, ובתמיכה לכך הציג תלושי שכר של המבקש.

24. נוכח כל האמור, אני מורה למשיבה להחזיר למבקש את הרכב מסוג טויוטה שמספרו 6380862. הרכב ישוחרר כנגד הפקדה בסך של 15% משווי (₪ 11,850), איסור דיספוזיציה, ביטוח מקיף ושיעבוד לטובת המדינה.

להבטחת אי מכירתו או העברתו של הרכב עד לסיום ההליכים בעניינו של המבקש, יחתום המבקש על ערבות עצמית בסך 20,000 ₪.

בהתחשב בכך שההחלטה ניתנה שלא במעמד הצדדים אני מעכבת ביצוע החלטתי עד ליום 16.12.18.

תיק החקירה יוחזר למשיבה בתיאום עם המזכירות.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, א' טבת תשע"ט, 09 דצמבר 2018, בהעדר הצדדים.